Liana Mares - Bleak House

Lui Edilberto González Trejos si Stefan Iancu

"S-a făcut 2 după-amiaza şi parcă este mai frig ca azi dimineață. Poate de la burniță sau poate de la vânt. Acum s-a ridicat ceața, însă cerul a hotărât să impresioneze Bucureştiul cu noroi. Măcar să nu înghețe, că mâine voi face o oră în plus pe drum până la Facultate. Sau mai bine să înghețe odată, ca să nu mai îmi intre apă în pantofi", oscila indecis Mhinea Ionaşcu ieşind din Conservator. Muşcat de vântul care acum făcea legea peste Ştirbei Vodă, strânse mai tare mânerul cutiei de la vioară ca să nu se prăbuşească din zbor. Aerul înălțimilor, rece şi rarefiat, îi împinse respirația în fularul scămos, "din liceu". La ce bun să fii cel mai virtuos student la vioara din anul III, pierdut în pustietatea vijeliei cerului plumburiu? Zbură mai departe spre Calea Victoriei şi primi instinctiv un petic de hârtie de la părul blond, cu picioare frumoase. "Avea picioare frumoase", realiză şi îşi lăsă speranța spre bilețelul albastru:

"De ce să nu câştigi 500$ pe lună muncind doar 4 ore pe zi? Cu această Invitație poți intra GRATUIT la Conferința publică de prezentare în premieră în România a Companiei DJUROAD, la ora 15, la sediul din H.I.. Încă mai eziți? Vino şi te vei convinge singur!"

Ultimul cuvant îi plăcu.

S-ar putea muta aproape de facultate, şi-ar putea cumpăra un arcuş nou.

Pluti prin perdeaua fină de apă gris uitând de mocirla din ghete până la adresa de pe bilețelul albastru. Se opri brusc, amintindu-şi de păsările care mor zilnic în America zdrobindu-se de geamurile-oglindă ale zgârie-norilor. Oțel şi sticlă. "Arată solid", iar înăuntru este foarte cald şi uscat, lăsa urme de noroi pe mocheta bej-nisipiu, nu conta, oricum într-o lună îşi va cumpăra bocanci, fântâna arteziană cu corali roz îi garanta asta. Doi body-guarzi costumați belu-marin ci cu casti mici in urechi îi arătară sincron un

loc liber. Emoționat, aplaudă odată cu sala stingerea luminii şi inițierea unui film cu limuzine americane, vile cu patru băi, domni la patru ace cu neveste şi copii fericiți cu toții, piscine albastre pe care plutesc mingi roşii cu buline albe, şi, în plus, o casă de vacanță în Hawaii după numai doi ani. În plin "american dream" se aprinse lumina şi tună întrebarea: "Se spală cineva pe dinți?" Speriați, dinții i se strânseră unii în alții. O voce de copil salvă situația: "Eu!". "Premul claiănt", îl elogie Domnul în costum bleu-marin de pe scenă începând să expună beneficiile aduse de aplicarea structurii piramidale în distribuția de cosmeticale. Într-o lună va avea doi subalterni, în două 2+2*2, în trei si mai multi, într-un an va câştiga peste 5000$, iar în cinci peste 100 000$ muncind maxim patru ore pe zi, garantat, sau ceva in genul acesta. Pe scenă urcară două doamne de afaceri purtand pantofi albi de tip sport, cu adeziv, care confirmară adevărul istorisirii. Iar această clădire este încă o dovadă, care însă nu mai era necesară. Trebuia doar să cumpere produse în valoare de 50$ şi să se apuce de treabă.

Fu trezit de frig: ieşise în stradă. Era crepuscul şi continua să bureze. Se afla la cinci ani de soarele hawaiian. Îşi înfundă mâinile în buzunarele de la pantaloni. Nu avea mănuşi. În dreapta descoperi un obiect tare, de care uitase: "ce-o fi?". Scoase micul scut din staniol şi surâse: "bine c-am avut prezervativ", murmură, strânse mânerul de la cutia viorii şi țâşni înapoi în tării.